

Sygnatura akt IV Ka 758/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie :	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Ewa Rusin
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 25 listopada 2014 roku

sprawy M. M.

syna A. i J. z domu M.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 177 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 12 sierpnia 2014 roku, sygnatura akt II K 337/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygnatura akt IV Ka 758/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko M. M. oskarżając go o to, że

w dniu 3 października 2013 r. w B., woj. (...), kierując samochodem marki F. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i w obrębie skrzyżowania ulic nie zachował należytej ostrożności poprzez niezastosowanie się do zasad ruchu prawostronnego i nie prowadzenie bacznej obserwacji sytuacji na lewym pasie ruchu, w wyniku czego potracił pieszą K. P., na lewym pasie ruchu, zahaczając ją lusterkiem bocznym, w wyniku czego pokrzywdzona doznała otwartego złamania przynasad dalszych obu kości podudzia lewego, skutkujących naruszeniem czynności narządów jej ciała na czas powyżej dni siedmiu

tj o czyn z art. 177 §1 kk

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2014 roku (sygnatura akt II K 337/14) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu

I. oskarżonego M. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 177 § 1 kk i za czyn ten na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 2 (dwóch);

III. na podstawie art. 47 § 1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej nawiązkę w kwocie 500 (pięćset) złotych;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 881,08 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 120 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony M. M., zaskarżając wyrok w całości, zarzucając brak uczciwej, bezstronnej interpretacji faktów oraz całkowite zignorowanie dowodów świadczących o winie poszkodowanej, a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o 1. zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu i umorzenie postępowania, ewentualnie o 2. uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja odniosła ten skutek, że koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji. Przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, iż w niniejszej sprawie nie zostały wyjaśnione wszystkie istotne dla prawidłowego rozstrzygnięcia okoliczności.

Na początku poczynionych rozważań zwrócić należy uwagę, iż, jak wynika z pisemnych motywów wyroku, dokonane przez Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie ustalenia faktyczne oparte zostały o zeznania świadków: K. P. i A. B. oraz częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. M. a także badania stanu trzeźwości jak również opinie biegłych: z zakresu medycyny sądowej biegłego sądowego H. S. i biegłego sądowego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych A. P.. Analizując niniejszą sprawę podkreślenia w tym miejscu jednakże wymaga, iż opinia biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych, a którą to opinię Sąd orzekający uznał za rzetelną, jasną i pełną, została sporządzona przez biegłego w postępowaniu przygotowawczym, wówczas gdy M. M. nie przedstawiono jeszcze zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 kk. Z treści przedstawionej opinii wynika, iż biegły sądowy wydając przedmiotową opinię miał na uwadze między innymi okoliczności wskazywane przez M. M. w złożonych przez wymienionego zeznaniach. Powyższe uchybienie nie zostało jednakże dostrzeżone przez Sąd rozpoznający sprawę w toku postępowania sądowego nie przeprowadzono dowodu z opinii uzupełniającej biegłego A. P. jak również nie powołano innego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Zauważyć ponadto należy, iż zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie głównej przez pokrzywdzoną K. P. odnośnie okoliczności zdarzenia, a które jak zasygnalizowano powyżej, zostały przyjęte przez sąd I instancji za podstawę ustaleń faktycznych zawierają rozbieżności. W swojej relacji przedstawionej w złożonych na rozprawie głównej zeznaniach K. P. stwierdziła cyt. „ten samochód był może 300 metrów ode mnie, ja biegłam przez jezdnię. Prostuję, szłam szybkim krokiem” (k. 112). Tymczasem na powyższą okoliczność świadek nie wskazywała składając uprzednio zeznania w postępowaniu przygotowawczym. Zaistniałej rozbieżności w złożonych przez świadka zeznaniach Sąd Rejonowy nie dostrzegł podczas gdy dokładne wyjaśnienie kwestii dotyczącej sposobu zachowania się pokrzywdzonej ma niewątpliwie istotne znaczenie dla oceny zdarzenia i odpowiedzialności oskarżonego. Zauważyć należy, iż zgodnie z treścią art. 13.1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz.U 2012.1137 j.t.) pieszy przechodząc przez jezdnię lub torowisko, jest zobowiązany zachować szczególną ostrożność oraz z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 korzystać z przejścia dla pieszych. Pieszy znajdując się na tym przejściu ma pierwszeństwo przed pojazdem, natomiast stosownie do treści ust. 3 przechodzenie przez jezdnię poza przejściem dla pieszych, o

którym mowa w ust 2 jest dozwolone tylko pod warunkiem, że nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu lub utrudnienia ruchu pojazdów. Pieszy jest zobowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdom i do przeciwległej krawędzi jezdni iść drogą najkrótszą, prostopadle do osi jezdni, zgodnie zaś z art. 14.1 wskazanej ustawy zabrania się 1) wchodzenia na jezdnię a) bezpośrednio przed jadący pojazd, w tym również na przejściu dla pieszych b) spoza pojazdu lub innej przeszkody ograniczającej widoczność drogi, zgodnie natomiast z ust. 4 art. 14 cytowanej ustawy zabrania się przebiegania przez jezdnię, stosownie natomiast do treści ust 2 zabrania się przechodzenia przez jezdnię w miejscu o ograniczonej widoczności drogi.

Powyzsza okolicznosc dotyczaca sposobu poruszania sie pokrzywdzonej K. P. nie zostala rowniez, jak wynika z tresci wydanej opinii, uwzgledniona przez bieglego sadowego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadkow drogowych.

W toku prowadzonego postepowania nie ustalono w sposob niewatpliwly czy oskarzony w tej konkretnej sytuacji drogowej, jaka miala miejsce w czasie przedmiotowego zajscia, gdy wymieniony zblizal sie kierowanym przez siebie pojazdem do skrzyzowania i wykonywal nastepnie manewr ominiecia zaparkowanego przed tym skrzyzowaniem samochodu mial szanse aby zauwazyć pokrzywdzona, skoro miala sie ona poruszac sie „szybkim krokiem” po jezdni.

Analiza zgromadzonego materialu dowodowego w tym zwlaszcza zlozonych na rozprawie glownej przez K. P. zeznan wskazuje na koniecznosc dokladnego i rzetelnego wyjasnienia, w toku ponownie prowadzonego w przedmiotowej sprawie postepowania, kwestii czy nie doszlo do wtargniecia pokrzywdzonej na jezdnie przed samochod oskarzonego.

Zauwazyć takze nalezy, iz w sprawie niniejszej niezbędnym pozostawalo nadto dokladne ustalenie miejsca polozenia samochodu, manewr wyminiecia ktorego to pojazdu rozpoczal oskarzony bezposrednio przez zajsciem, a takze lokalizacji tego pojazdu wzgledem pieszej (w tym zwlaszcza czy pojazd ten mogl ograniczyc widoczność i mozliwosc obserwowania sytuacji na drodze). Procedujac w sprawie sad I instancji nie dazyl jednakze do dokladnego ustalenia powyzszych okolicznosci, a ktore maja niewatpliwie istotne znaczenie dla prawidlowego rozstrzygnięcia w sprawie.

Juz tylko powyzsze uchybienia jakie zaistnialy przy rozpoznanu niniejszej sprawy przez Sad I instancji skutkowac musialy uchyleniem zaskarzonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznanu, niewatpliwie bowiem mialy one wplyw na tresc wydanego orzeczenia.

Przy ponownym rozpoznanu sprawy Sad Rejonowy winien miec na wzgledzie przedstawione powyzej uwagi. W sprawie koniecznym jest dokladne i wnikliwe przesluchanie K. P. odnośnie okolicznosci zaistnialego zdarzenia. Wyjasnic nalezy rozbieznosci pojawiajace sie w zeznaniach swiadka ze szczegolnym uwzglednieniem tego w jaki sposob wymieniona przekraczala os jezdni i ustalenia w sposob niewatpliwly czy wkraczajac na jezdnie widziala samochod oskarzonego, jezli tak to z z jakiej odleglosci (skoro sama pokrzywdzona podala w swoich relacji, iz widziala samochod oskarzonego z odleglosci 300 m w wydanej zas opinii biegly sadowy analizujac wersje zdarzenia przedstawiona przez pokrzywdzona zauwazył, iz w tej wersji przebiegu przedmiotowego zajscia kierujacy samochodem F. w chwili, gdy piesza rozpoczela przekraczanie jezdni znajdowal sie w odleglosci 40,12 m od jej toru ruchu). Ponadto zaznaczyć nalezy, iz lektura opinii bieglego sadowego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadkow drogowych pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, ze istnieje ponadto koniecznosc uzupelnienia tej opinii (sad winien rowniez rozwazyć potrzebe powolania nowego bieglego sadowego ktory ustosunkowal by sie do wyjasnień oskarzonego i zeznan pokrzywdzonej oraz uwzglednil w wydanej opinii obie wersje przebiegu zaistnialego zdarzenia). Ponownie rozpoznajac sprawe, w przypadku uznania oskarzonego za winnego sad winien rozwazyć nadto kwestie ewentualnego przyczynienia sie pokrzywdzonej. Zgromadzone w sprawie dowody sad orzekajacy podda wnikliwej i rzetelnej analizie oraz ocenie, kierujac sie wskazaniem art. 7 kpk i dokona wlasciwej karnoprawnej oceny zachowania sie oskarzonego.

Z tych tez wszystkich wzgledow orzeczono jak w wyroku.